

LOŽ, KTERÁ ZPÍVALA

Anne McCaffrey

LOŽ, KTERÁ ZPÍVALA (1970)

PARTNERSTVÍ

(s Margaret Ballovou) (1992)

LOŽ, KTERÁ HLEDALA

(s Mercedes Lackeyovou) (1992)

MĚSTO, KTERÉ BOJOVALO

(s S. M. Stirlingovou) (1993)

LOŽ, KTERÁ VYHRÁLA

(s Jody Lynn Nyeovou) (1994)

[česky dosud nic nevyšlo]

Narodila se jako věc a kdyby neprošla encefalografickými testy pro novorozence, také by tak skončila. Vždycky existovala možnost, že přes znetvořené údy je mysl v pořádku, a byť uši slyšely jen slabě a oči viděly rozostřeně, mozek byl bdělý a vnímavý.

Elektroencefalogram vyšel nečekaně skvěle a zprávu se záhy doslechli i zarmoucení rodiče. Čekalo je poslední nemilosrdné rozhodnutí: buď dítě nechat zemřít, nebo vložit jeho mozek do některého z mnoha strojů. Potomek by tak necítil bolest a po několik století by pohodlně žil v kovové skořápce a sloužil Ústředním světům.

Přežila a dostala jméno Helva.

Tak začíná první román o Helvě. *Lod', která zpívala*, v níž se Helva stane vědomím mezihvězdného plavidla a tragicky ztratí svého prvního společníka. Jennana Sahira Silana, když se snaží zachránit náboženskou společnost z planety odsouzené svou mateřskou hvězdou k zániku. Zbytek prvního románu vypráví o Helvině cestě z žalu za novým, stejně spřízněným společníkem. Jejím *svailem* se stane Niall Parollan, bystrý a nekonformní sukničkář, a společně se pusť do dobrodružství, jež popisují další romány, vzešlé ze spolupráce s jinými spisovatelkami.

Anne McCaffrey

LOŽ, KTERÁ SE VRÁTILA

Anne McCaffrey

Helva prohrabávala bohaté hudební databáze a hledala něco extra, když její pozornost přitáhly vnější senzory. Soustředila se na poplašné hlášení. Přímo před nosem měla iontové stopy početného konvoje malých, středních i těžkých lodí. Proletěly tudy už před několika dny, ale stále dokázala cítit jejich zplodiny. Rozhodně z nich mohla vyčíst signatury. Okamžitě zvýšila citlivost na maximum, ale zachytila jen slaboučké odrazy na levoboku, skoro za dosahem čidel.

„Krapet stranou dopravních tras,“ zabručela.

„Přesně tak,“ odpověděl Niall.

Láskyplně se usmála. Od posledních úprav se hologram opravdu zlepšil. V křesle pilota seděl Niall Parolan. Pravačku měl nataženou vedle hladké klávesnice, levou položenou na opěrce. Vždycky býval marnivý a tak nosil i teď černý palubní oblek – *protože teď, když mi prošedivěly vlasy, mi černá sluší*. Hustou stříbrnou hřívu si vždycky ulízl dozadu a trochu se zakřenil do míst, kde byla ona.

„Kde přesně jsme, Nialle? Nedávala jsem moc pozor.“

„Ha! Zase někde v oblacích...“

„Třeba tam,“ odvětila přátelsky. Tak ráda zase slyšela jeho hlas.

„Jsem přesvědčen...“ odmlčel se, než program našel aktuální souřadnice, „že v oblasti Cefea tři.“

„Vypadá to tak. Co by tu mohla dělat velká flotila? V téhle části vesmíru nebývá moc rušno.“

„Vytáhnu atlas,“ odpověděl Niall přesně podle programu.

Bylo trochu nezvyklé, že si sestavila hologram dva měsíce mrtvého muže, ale s jeho oživenou podobou se cítila daleko lépe. „Společnost“ ji zbaví smutku, dokud svůj mrtvý sval nevrátí na základnu Regulus. A nezjistí, že tu už na ni čeká jiný, dostatečně snesitelný sval. Sedmdesát osm let, pět měsíců a dvacet dní byla doba příliš dlouhá na to, aby ji jen tak škrtla. Když už má dostatečně schopnou techniku, proč by ho svým způsobem *neoživila*? Na společný život s ním měla rozhodně dost vzpomínek. Brzy se bude

muset s Niallem rozloučit, ale to až nebude potřebovat zahnat smutek. Ne že by si žalu za život neužila dost – třeba když přišla o svého prvního společníka Jennana hned po pár letech, přestože spolu měli být celý život.

V té době byl Niall Parollan její spojka s Mozkem Ústředních světů a Úřadem svalů pro lodi na základně Regulus. Po sérii relativně krátkých a mizivě úspěšných pokusů s jinými svaly Nialla ráda přijala za svou pohyblivou polovičku. Společně se pak potloukali Galaxií. Jakmile se Niallovi podařilo Ústředním světům splatit její dluhy za výchovu a vzdělání, stali se agenti na volné noze a mohli si tak vybírat úkoly podle chuti. Do mlhoviny Koňské hlavy, jak jednou navrhla Jennanovi, neodletěli.

NH-834 měla ve své hvězdokupě dost práce i dobrodružství.

„Nezkusíme je o kousek dohnat, Nialle?“

„Aspoň se trochu zabavíme.“

I když hologram přelétl prsty po řídicím pultu, změnu kurzu provedla ve skutečnosti ona. Ale to by udělala stejně. Niall vlastně nic řídit nemusel, ale ráda mu dávala úkoly. Často jí nadával, že mu dává přesně tu práci, kterou nesnáší. Ona vždy odsekla, že trocha těžší práce ještě nikoho nezabila. Když začal stárnout, samozřejmě se tím začal ohánět. Když se stal jejím svalem a ona NH-834, byl Niall čtyřicátník, takže se na člověka z masa dožil dost vysokého věku.

„Mám tuhý kořínek,“ ozval se překvapivě hologram.

To myslím nahlas? Musím, aby mi program dokázal odpovídat.

„S dobrou péčí vydržíš staletí,“ odpověděla jako obvykle.

Provedla obrat o devadesát stupňů, vypočítaný na ovládacím pultu.

„Neflákej se, holka,“ a Niall se i s křeslem otočil k desce, za níž se ukrývala její titanová schránka.

Napadlo ji, že by trochu pozměnila jeho program, ale pak se raději rozhodla zjistit něco víc o tajemné *invazi*.

„Proč tomu říkáš invaze?“ zeptal se Niall.

„Tolik lodí, a všechny letí jedním směrem? Co to může být jiného? Nákladáky necestují v konvojích. A rozhodně ne tady. Nomádi se zase drží svých tras v obydlenějších sektorech. A pokud jsme přečetli jejich KPS správně...“

„...což bys ani jinak neuměla, přítelkyně milá...“

„Mají palivo říznuté víc, než se povoluje nákladákům, a nechávají za sebou po vesmíru pěkné svinstvo.“

„Vesmír si nenecháme zaneřádit, ne?“ Hologram zvedl pravé obočí jako kdysi často Niall. „A řezané palivo taky nevidíme rádi. Měli bychom někoho varovat?“

Helva si našla v atlasu příslušný sektor. „Jenom tu jedinou obyvatelnou planetu v soustavě, do níž zřejmě letí. Ravel...“ Při tom jménu jí překvapením poskočilo srdce, „že zrovna ten.“

„Ravel?“ Slušný program, když ten starý záznam našel tak rychle. „Ravel se jmenovala hvězda, co se proměnila v novu a zabila tvůj sval Jennana, ne?“ zeptal se Niall, i když to dobře věděl.

„Nemusíš mi to připomínat,“ opáčila kysele Helva.

„Mého největšího soupeře,“ dodal Niall jako vždy, roztočil křeslo a beze stopy lítosti se na ni zazubil. „Nesmysl. Je mrtvý už skoro sto let...“

„Mrtvý, ale ne zapomenutý...“

Helva se odmlčela, protože Niall měl pravdu jako vždycky, i když byl mrtvý. Možná nebylo správné nechat ho odmlouvat. Ale totéž by řekl i zaživa a řekl to mnohokrát, neboť jinak by se jeho reakce nedostala do programu.

Kdyby jí diagnostické přístroje označily příčinu jeho slabosti, byla by mohla předejít jeho smrti. Nějak určitě.

„Dojízďím, miláčku,“ řekl jí jednou, když už své vyčerpání nemohl skrývat. „Co bys čekala od druhu, který degeneruje? Měl jsem štěstí, že jsem žil tak dlouho. Díky tvému obskakování posledních sedmdesát let.“

„Sedmdesát osm.“ opravila ho tehdy.

„Nerad tě tu nechám samotnou, drahá,“ došel k panelu, za nímž byla zavřená, a položil na něj tvář. „Ze všech ženských mého života jsi byla ta nejlepší.“

„Jenom proto, že mě jsi nemohl mít,“ odpověděla.

„Ne že bych to nezkoušel,“ odpověděl hologram s typickým úšklebkem.

Helva pronesla větu spolu s ním. Vzpomínat a přemýšlet nahlas není nejlepší nápad. Brzy neodliší vlastní paměť od programu.

PROČ nepoužila protetické tělo, jež jí Niall koupil za skoro všechny společné peníze a málem se s ní kvůli němu navěky rozhádal? Zoufale toužil po fyzickém kontaktu, i když by byl podle ní falešný. Protéza by v Niallových očích a náruči byla jí samou, protože by ji ovládala. A on se ji tolik snažil dostat. Protetické firmě Sorg dodal holografickou sochu, hotovou dávno předtím, než se stal jejím svalem, sestavenou podle genetického obrazu a hologramů jejích rodičů a sourozenců. Dokud jí to neřekl, nevěděla, že její rodiče měli i jiné, tělesně normální děti. Lidé ve skořápkách se ale neměli zajímat o své rodiny: žili jinak a byli jiní. Zapřísahal se, že její případný vzhled oproti genetickým předpokladům nijak nevylepšil – hologram představoval nevídanou krasavici. Dokonce jí předložil k nahlédnutí své podklady.

„Nemusí se ti to líbit, milá.“ řekl svým obvyklým neuctivým tónem, „ale jsi modrooká blondýna a dost bys vyrostla. Přesně takové ženské mám rád. Tvůj otec vypadal moc dobře a já tě udělal spíš po něm, protože dcery často připomínají tatíka. Ne že by tvá máma byla k zahoezení. Všichni tvoji sourozenci jsou šik a já nepřidal nic, co by neměli.“

„Prostě jsi na bloncky, netvrď mi něco jiného!“

„A tvrdil jsem snad?“ odpověděl hologram a Helva se rychle přenesla do současnosti a skutečnosti, již se snažila vyhnout, neboť v ní byl Niall Parollan mrtvý. Definitivně studený. Zbytek toho, čemu říkal „chatrná schránka“, leželo ve stázi v jeho bytě. Smrt měl klidnou – na rozdíl od života, plného hluku, běsnění a teatrálních výstupů. V jednu chvíli sondy ukazovaly slábnoucí životní pochody, v příští už tenká rovná linka *nicoty* sdělovala, že trest' osobnosti, jež byla Niallem Parollanem, odešla tam, kam už se duše či spirituální esence odebírají.

Nedokázala plakat, ale byla otřesena. Později si uvědomila, že celé dny jen visela ve vesmíru a snažila se nějak srovnat s jeho skonečností. Pořád dokola si opakovala, že spolu byli tak dlouho a že je to něco úplně jiného než po pár letech s Jennanem. Jennan nedostal šanci prožít plný, dlouhý, plodný život. Niall ano. Samozřejmě nemůže chtít ještě pár měsíců, zvláště když v posledních deseti letech nemohl žít tak, jak byl zvyklý, drsně a naplno. Samozřejmě se za

posledních sto let naučila vyrovnat s žalem. Vtom si uvědomila, že sama návrat na základnu Regulus nezvládne. Trval na svém právu být pohřben po boku dalších hrdinů Služby, když je (a zvláště ji) musel celá ta léta snášet. Když to nadhodil, byli zrovna k Regulu daleko blíž. Přesto se však rozhodla mu přání splnit.

V dosahu nenašla žádné jiné mozkové lodě, jež by mohla požádat o doprovod. Byli právě s Niallem na průzkumu nezmapovaných soustav. Zalitovala, že tehdy z Ravelu s Jennanovou mrtvolou měla doprovod. Ne že by se tentokrát chtěla zabít. Tím už prošla při prvním pohřebním letu k základně Regulus. Tehdy ji napadlo naprogramovat kopii. Aby si to nemusela připustit tak rychle? Takovou drobnou úchylku si jistě může dovolit – pokud je to vůbec úchylka. Na Regulu o ní nemusí padnout ani slovo. Budou rádi, že si může vybrat nového společníka. O zkušené myslící lodi byla na citlivých misích vždycky nouze. Helva patřila k nejlepším, skořáčku měla plnou nejnovějších technologií, určených pro lodě i pro stanice. Jako to pitomé náhradní tělo, co jí Niall koupil a co si ho nikdy ani nezkusila. Nemohla. Prostě nemohla žít v Sorgově protéze. Jistě, věděla, že Tia to dělá a je ráda za možnost vyjít ze skořáčky a *pojízdet*. Děsné slovo. S Niallem se o samotnou myšlenku protetiky mnohokrát do krve pohádali.

„Kdybych přišel o ruku nebo o nohu, dala bys mi falešnou, ne?“ odpovídal jí často.

„Abys mohl chodit a používat ruce. ale to je něco jiného.“

„Protože víš, co bych používal na tebe, vid’?“ Byl už tak blízko krycímu panelu, že z jeho tváře viděla jen vzteklý flek. Byl zlostí bez sebe, že je tak nesmlouvavá. „O můj poslední úd nestojíš, co?“

„Aspoň že takové protézy nedělají,“ ušklíbla se.

„Chceš se vsadit?“ Otočil se k ní zády, rozvalil se v křesle a pohledem probodl řídicí pult. „Holka, tvůj problém je, že jsi zestárla v tomhle sudu. V plastonu. Nevíš, o co přicházíš!“ Smutně zavrčel.

Vzhledem k tomu, že sama sebe považovala za otevřenou a snášenlivou, ji obvinění ranilo. A bolelo ji i teď. Možná byla na tělesnou svobodu opravdu příliš stará. Nedokázala si však představit, že by ona, Helva, ovládala to prázdné tělo. Ne všechny mozkové lodi, s nimiž o protézách mluvila, je chápaly jako náhradu za

sebeobětování ve skořápce. A to některé z nich čerstvě nastoupily. Jistě, Tia – Alex/Hypatia AH-1033 – jako dítě opravdu chodila. Možná, jak na ni jednou z plných plic zařval Niall, by si měla nechat trochu občerstvit názory na etiku. Na mozkovou loď přece jen nebyla zas tak stará. Proč nedokázala protézu přijmout, když tolik toužil, aby ji používala? Žila s Niallem dost dlouho, jak by tedy mohlo jejich vztah změnit, kdyby se mu konečně oddala? Rozhodně se necítila jako technická vestálka, jak ji Niall jednou nazval. Nebyla prudérní. Byla jen upravená tak, aby se smířila se svou podobou a vytažení ze schránky pro ni znamenalo nejhorší myslitelný osud. Chodit v protéze neznamena přijít o skořápku, křičíval na ni. I když jednou přišla o vnímání vnějšího světa, kruny nikdy neopustila. Byla dokonce skoro bez sebe, ale nikdy bez schránky. Nedokázala to prostě to pro Nialla nemohla udělat. Pro něj? Ne, tak si ho zavázat nesměla. Tak slabé slovo stěží vystihne reakci na jeho nerozumný, ale tak mužský požadavek. No, odmítla. Teď svého rozhodnutí litovala. Kdyby ale Niall zůstal naživu, změnila by ho? Spíš ne, neboť lítost v ní probudila právě až jeho smrt.

„Pokud možno dřív, než ztratím potenci, má milá,“ promluvil hologram.

„Kdybys věděl, jak je mi to líto. Nialle...“ zabručela.

Senzory zabzučely tokem informací. Nevzpomínala si, že by chtěla spektrální analýzu iontové stopy. Byla však natolik pevnou součástí provozních procedur, že ji zřejmě automaticky spustila mezi seabemrskáním a nasloucháním hologramu.

„No, mají zbraní, jak kdyby šli na medvěda, co?“

„Jo,“ přitakal Niall. „Na jakého medvěda?“

„Ty zbožné fanatičky na Chloé se balily do kožešin, takže metafora odpovídá,“ vysvětlila. „Vzpomínám si, jak vesele odkvačily...“

„Vesele?“ Niall se polekal. „Ty takové slovo nikdy neslyšely. A kdo si tedy v téhle díře vyrazil na medvědy?“

„Tak to si poslechni, přítelíčku. Jsou na obyvatelné planetě, a protože stojí o trest stejně, jako když jsem je viděla poprvé, pojmenovaly ji Ravel.“

„Kající trik, aby nezapomněly na své hříchy,“ poznamenal

Niall zarytě.

Helva prohlédla hlášení, „Mám identifikaci návštěvníků. Piráti,“ shrnula, neboť stopy se shodovaly se záznamy kolnarských nájezdníků. Malá plavidla, spíše jachty, pár větších, zřejmě nákladáků předělaných pro piráty, a dva velké, ale postarší křižníky.

Niall se otočil i s křeslem a vytřeštil na ni oči. (Program dokázal reagovat opravdu hbitě.) „Kolnarští? Ti parchanti, co přepadli tvého kamaráda stanici, Simeona?“

„Přesně ti. Ústředním světům se při tom velkém zátahu nepodařilo pochytat všechny.“

„Mazaný hajzlíci, tihle Kolnarští.“ Hologram se už tvářil smrtelně vážně. „Poslední zprávy z Regulu tvrdí, že bez šrámu unikly dvě skupiny, možná dokonce čtyři. Na Ravel při jejich způsobech stačí jediná tlupa lovců.“ Hologram bezmocně plácl oběma rukama o opěrky.

„Zajímalo by mě, jestli je na palubě ještě někdo naživu. Ten virus, co na ně vypustil doktor Chaundra, byl pěkně hnusný.“ Povzdychla si. „Kolnarští umírali jako mouchy,“

Kolnarští – odpadlíci natolik dobře přizpůsobení tvrdým podmínkám domovského světa, že byli považováni za samostatný poddruh lidského rodu – odolávali i nejsmrtelnějším virům a planetám. Žili krátce, dospívali ve věku, v němž jiné muže navštěvuje puberta, ale krátkodechá pokolení byla přesto velice nebezpečná. Přepadali všechno, co mohli, od planet přes stanice po obchodní konvoje, z ukořistěných lodí rozmnožovali pirátskou flotilu a z jejich posádek dělali otroky. Po téměř zdařeném útoku na Vesmírnou stanici 900 si mohlo být Válečné loďstvo Ústředních světů vcelku jisté, že z jádra pohyblivých kolnarských jednotek mnoho nezbylo. Všechny ostatní měli velitelé hledat a ničit bez varování.

„Ha,“ hekl Niall. „Kolnarští se jistě přizpůsobili i tomuhle viru, když vezmeš v úvahu jejich tuhý kořínek a splašený metabolismus.“

„Obávám se, že máš pravdu. Kdo jiný by byl dost šílený na létání v takových vracích? I nomádi si dávají na emise větší pozor,“ řekla Helva.

„Hlavně pokud chtějí dál kočovat mezi soustavami. Je moudré se

hnát za Kolnarskými?“ zeptal se Niall trochu nespěšně. „Byla by z tebe slušná kořist.“

Helva se v duchu otřásla při vzpomínce, co kolnarský velitel. Belazir t-Marid, jednou málem provedl se staničním mozkiem Simeonem. Zvláštní, že jí to Niall připomněl. Věděla, že na programu odvedla dobrou práci, ale... Může snad rozumně věřit ve stěhování duší? Nebo ve vtělení Niallova ducha do hologramu?

„Nemůžu ty krávy na Ravelu nechat napospas Kolnarským, stejně jako jsem je nemohla nechat nově. A je v tom jistá spravedlnost,“ vzdychla. „Uvidíme. Je to skoro sto let, co jsem je musela odvézt z jejich planety, než ji sežehlo místní slunce. Ústředním světům chvíli trvalo, než našly dostatečně vzdálenou soustavu, kde budou v bezpečí před novami i běžným lidským zlem. Doufejme, že mají na obranu nějakou moderní techniku. Pokud ne proti novám, tak alespoň proti dravcům. A Atlas tvrdí, že slunce je stabilní. A mají, nebo alespoň měly, přistávací plochu pro konvertity odjinud.“

„Hm!“ Hologram si znechuceně odfrkl. „Nějaké družicové systémy?“

„Ani zmínka. Za posledních čtyřicet let žádný kontakt. No, asi jim vpadnu do meditací, nebo co to tam vlastně vyvádějí. Na planetě jsou jen ženy. Nemůžu přece nechat Kolnarské. aby vztáhli pracky na ty zbožné nevinné panny, ne?“

„Rozhodně by to byla pěkná podívaná,“ pravil bez lítosti Niall.

„Mlč, ty chlíváku, ty sadisto,“ okřikla ho co nejpřísněji. Možná by měla hologram vypnout. Ne. potřebuje ho, v každém případě, protože v jeho programu byla trest' sedmdesáti osmi let zkušeností... jeho i jejích.

„Sadista jsem nikdy nebyl, drahá Helvo,“ opáčil povýšeně a pak se zazubil. „Přiznám se k hedonismu, ale *žádné* z mých žen má pozornost nikdy nevadila... kromě tebe! Napadlo tě vyslat zprávu o hrozcím nebezpečí Ústředním světům?“

„Zrovna to dělám, a,“ odmlčela se, aby na konec přidala POZOR VŠICHNI, „a už je pryč.“

Poprvé pocítila úlevu, že se může komunitě přiblížit, aniž by ji urazila přítomností muže. Program na chvíli uloží, neboť Niall mluví

i bez jejího vědomí. Nejspíš tentokrát nebude *tak* těžké je přesvědčit, aby se schovaly. Skutečnost, že je už jednou zachránila, jí možná dodá autoritu, poslechnou ji a rozprchnou se po planetě, než Kolnarští dorazí. Rozhodně! Nenechá je padnout za oběť kolnarskému násilí a brutalitě. Ravel byl cestou na Regulus jen malá odbočka. Nejenže se cítila lépe, že má místo truchlení nad Niallem něco užitečného na práci, ale povzbudilo ji i to, že ji někdo potřebuje. Jako ji potřebovali na starém Ravelu a jako potřebovali Jennanova otce na Parsae. Tragédie nastane, když ti, kdo mohou pomoci, nejsou v pravý čas na správném místě. Ona tu je. Potřebují ji. Rourami, jež jí dodávaly výživné látky, jí proběhla síla.

„Jseš ve formě, co?“ zeptal se bystře hologram. „Rázná holka! Musíme udělat, co je třeba. Údaje naznačují, že mají spoustu drobnějších sídel, říkají jim kláštery. Od dob na Chloé populace vzrostla.“ Povzdychl si. „Geoekologická data nejsou dost podrobná, abych našel úkryty. Mají ale dost bujnou vegetaci.“

„Spoustu lesů. hor a údolí. Skryší bude dost, když se rozdělí. Kolnarští je nedostanou ani ze vzduchu. Pokud ovšem neztratí hlavu.“ řekla Helva s nadějí v hlase. „Stačí, aby dělaly mrtvého brouka, než dorazí flotila.“

„Tedy,“ poznamenal cynicky hologram. „pokud má flotila v dosahu nějaké jednotky, aby se sem dostaly včas, a pokud jí taková banda bude stát za záchranu. O té jejich víře jsem nikdy neslyšel... Vnitřní mariánský kroužek. Kdo je ten Marián, co ho uctívají?“

„V tomhle je mariánský přídavné jméno od Marie, matky Ježíše.“

„Aha... a co je ten Vnitřní kroužek?“

„Nevím a ani na tom nezáleží, ne? Musíme je varovat.“

„Možná už nebude koho,“ nadhodil Niall. „Počkej, řekla jsi právě, že populace oproti Chloé vzrostla? Jak může náboženský řád v celibátu udržovat početní stavy?“

„Konvertitky,“ navrhla. Často přemýšlela, jak podobné menšiny mohou praktikovat víru, jež odmítá rozmnožování coby hřích. „Před čtyřiceti lety nějaké přiletěly.“

„Hm.“ udělal Niall a vzápětí ten nápad zavrhl. „I kdyby obrátily malé holky, jak by ty dnešní padesátnice utekly před Kolnarskými?“

„Partenogeneze?“ navrhl.

„To je, přinejmenším, panenské početí.“ Zahihňal se.

„To by souhlasilo s teoriemi o Marii.“

Nial se ušklíbl. „Tehdy to byl první zaznamenaný případ exogeneze.“

„Možná, ale to nic nemění na vlivu Mesiáše na lidstvo.“

„To připouštím.“

„Úžasně velkorysý.“

„Zpátky na zem, holka,“ zavrtěl se v křesle. „Napřed musíme zjistit, jestli je koho zachraňovat. A jestli je kam se schovat, aby je Kolnarští nenašli do příletu flotily. Tu bandu bych neposlal ani na svého nejhoršího nepřítele... ani na druhého nejhoršího.“ Helva právě prohlížela záznamy o Kolnarských. „Možná hledají novou základnu. Ústřední světy jejich domovskou planetu sterilizovaly.“

„Tak to bychom jim tenhle Ravel, co vypadá tak pěkně, neměli nechat. Takové psy bych v sousedství viděl nerad...“

„Na Ravelu žije domorodá psovitá šelma. To jsi zase četl přede mnou?“ zeptala se překvapena, neboť soupis místní fauny jí zrovna vyjžděl z databáze.

„Většina planet typu M, na nichž jsme byli, zná nějakého psovitého tvora. Kočky to vždycky nezvládnou.“ Pohrdavě se na ni podíval. Připomínal povahou spíše psa, ale ona si už dávno ujasnila, že má ráda spíš kočičí nezávislost. Na cestách mezi hvězdami se o výhody obou druhů často přátelsky škorpili. „Žijí tam dravci. Náš Vnitřní kroužek navíc nemá zbraně a neloví. Jsou to vegetariánky.“ Znovu se na ni zazubil.

„Takže jsou čistě organické?“ zeptala se Helva nevinně.

„Přesně ten panenský organický materiál, co Kolnarští tak rádi.“ Hologram si zamnul ruce a poočku se na ni podíval.

Nevěnovala mu pozornost. „Navíc mají mírné podnebí. Proti Chloé příjemný rozdíl, tam pořád mrzlo.“

„Cože?! Žádné drsné podmínky jim tu neumrtvují tělo a duši?“

„Ne. Navíc má planeta slušnou ekologickou rovnováhu, do níž nezasahují. Ani nezdomeštkovaly žádné místní druhy, údaje jsou ovšem čtyřicet let staré, od posledního přistání. Žijí v harmonii s prostředím, říká se tady, a neplení zdroje.“

„Což každému usnadňuje, aby poplenil je. To se taky stane. Ale když o tom tak přemýšlím, ani bych nechtěl vidět, jak ty květiny na zeleném pažitě Kolnarští připravují o věnec.“

„Taky jim to nedovolíme,“ ozvala se bojovně Helva, byť vroucně doufala, že nenarazí na stejnou nedůvěru a zbožný fatalismus jako posledně. Tehdy stál Jennana život.

„Upřímně řečeno, drahá, nevím, jak bych ti mohl být užitečný. Víš, jakou mám pověst, pokud jde o ženy...“ spustil hologram.

„Mluvit budu já,“ skočila mu rozhodně do řeči.

Opřel se a zhoupl křeslo dozadu. „Zajímalo by mě, jestli ses pro ně v tom Vnitřním kroužku stala spasitelkou.“

„Nesmysl. Z původní komunity už nebude žádná naživu. Nevěřily v umělé prodlužování života...“

„Všechno léčily modlitbou?“

„Vyhýbaly se všem nečistým látkám. Jako Kolnarští.“

Niall se po ní otočil. „Možná Kolnarské přivítají jako zkoušku bůhví kterého Boha, co ho vyznávají...“ Odmlčel se a zamračil.

„Marie nikdy bůh nebyla, ne? Tedy bohyně? No, v každém případě, nebudou si myslet, že Kolnarští mají osvědčit pevnost jejich víry?“

„Doufám, že ne. Co nám zbylo z těch pásků, které nahrál Simeon?“

„Počítám, že mluvíš o scéně se znásilněním. Má nejoblíbenější,“ poznamenal Niall a zabubnoval prsty. „Netroufneš si snad pustit něco takového nevinným...“

„Obraz zmůže víc než tisíc slov,“ ocitovala. „Pokud budeme muset po planetě létat tolik, jako s Jennanem na Chloé, musím všude přehrát krátkou a údernou scénu. Nejspíš jim ukážu hologram,“ dodala, neboť byla spokojená se svým prvním holografickým programem.

„Pokud ho zvládneš aspoň zpoloviny tak dobře, jako můj, zabere to, zlato.“

Helva se lekla a zvětšila jeho holografický obraz. Byl to jen prelud... maličko viděla i zdroj světla. Jak by mohl Niall vědět, že je hologram? Pak si vzpomněla, že s ním programovala jeden na Astradě III, kde museli nedůvěřivému publiku přehrát historickou událost. Jistě měl na mysli tohle. „Nikde nemůžu najít, kolik by jich

teď mohlo být,“ dodala, když ještě několikrát prolétla údaje o Ravelu.

„Třeba neprovádějí sčítání lidu. Mají vůbec nějakou loď?“

„Ne, ale mají hlídkovou družici!“ zvolala vítězně.

„A jak daleko je nejbližší obydlená soustava, kde poplach uslyší a něco podniknou?“ zeptal se Niall. „Nejspíš je tam jenom obvyklé přitroublé varování...“ A předvedl družici s monotónním hlasem automatu: „...Toto... je... zakázaná... planeta. Nepokračujte... blíž.“ Strojový hlas nahradil prudérní fistulkou. „Nebo vám flotila naplácá.“

Helva se zasmála, aby ho nezklamala. „Naše zpráva je vyburcuje. Hlášení mozkové lodi nemůže nikdo ignorovat.“

„A to je dobře,“ ozval se bojovně Niall a udeřil pěstí do pultu.

Neozvala se rána. Bude na tom muset zapracovat... až se jí podaří zachránit Chloity, tedy spíše Chloitky nebo Raveliánky Vnitřního mariánského kroužku před první fází kolnarského útoku. Musí všem ukázat, jak jsou Kolnarští nebezpeční a krvežízniví, aby se držely pokud možno co nejdál.

Helva se teď řítila iontovou stopou a zplodiny byly tím citelnější, neboť zkrátila relativní vzdálenost mezi částicemi. Za dvacet hodin flotilu předhoní. Na Ravel dorazí o čtyři nebo pět dní dříve. V dosahu soustavy musí začít brzdit, ale to čeká i Kolnarské.

„Nezapomeň se zahalit,“ připomněl Niall a vstal z křesla. Protahoval se. dokud si nebyla jistá, že slyší praskat klouby. Musela si připomenout, že právě proto hologram obdařila jen hlasem a ne dalšími zvuky. Protahovat se mohl, ale ten děsný praskot, když si prolamoval prsty, mu nepovolila. „Měl bych se trochu natáhnout, než veselice propukne.“

„Dobrý nápad. Než si odpočineš, vytvořím hologram a pak se tě zeptám na názor.“

Niall zašel do chodbičky ke svým pokojům. Copak si neuvědomil, že právě tam leží ve stázi na prýčně?

Na maskovací zařízení, jež kolem lodí ohýbalo světlo a signály čidel, skoro zapomněla. Použila je zatím jen jednou a Niallovi nadále tvrdila, že pro mozkovou loď je taková technika opravdu jen plýtváním. Teď se jí znovu hodí. Mozkové lodi neměly na obranu

žádné zbraně a zmizení bylo daleko účinnější než nejsilnější štít.

Když rozvážně stříhala záběry z kolnarského obléhání Vesmírné stanice 900, vzpomínala na první setkání s Chloitkami. Tentokrát alespoň její sval nemůže zemřít, byť Jennanovu smrt také nikdo nechťel. Navíc znala víc triků než tehdy jako mladá mozková loď.

Hnala se k planetě a dlouho předtím, než ji mohly zachytit kolnarské senzory, se zahalila. Oni se samozřejmě na jejím monitoru objevili, byť jen jako ploché tečky. Podle síly signálu, když šla před ně, se však o nich mnohé dozvěděla. Zprvė jich bylo více, než čekala podle mraku zplodin. Z celé flotily žádná loď neodpovídala těm, které napadly jejího přítele Simeona, ale to ji nijak neutěšilo.

Kolnarské loďstvo sestávalo z neuvěřitelné sbírky velkých lodí i malých jachet, kořisti předchozích útoků – byl jich rovný tucet, nacpaných lidmi k prasknutí; pasažéři zřejmě z nouze obývali i záchranné moduly. Podmínky na palubě by musely být strašné, i kdyby se systémy na podporu života dokázaly s nadměrným nákladem vypořádat. Tři střední nákladáky, stejně nadupané malými i velkými Kolnarskými. Dva křižníky, dost staré, naložené raketami a jinými zbraněmi. Dva větší nákladáky táhly ještě vleky, každý pět kousků, a celý konvoj tak zdržovaly. Čtyři vleky vezly jen munici, rakety a náhradní díly, pátý zřejmě jídlo, protože z něj necítila kov. Devatenáct lodí. Hotová armáda, jistě schopná porazit obyvatelstvo Ravelu na hlavu. Jistě právě proto si nešťastnou planetu vybrali.

Nové údaje poslala na nejbližší základnu flotily – doletí k ní za deset dní. Admiralita se zapřísáhla, že vyhladí kolnarské piráty jednou provždy. Ambiciózní velitel předsunuté hlídky má teď příležitost s Kolnarskými zatočit a vybudovat si na tom kariéru. Malá, moderní jednotka snůšku zastaralých plavidel snadno zničí. Na druhou stranu. Kolnarští budou bojovat do posledního chlapce, schopného unést zbraň nebo odpálit raketu... a těch měli požehnaně. I kolnarské ženy byly nelítostné bojovnice. Z údajů o jejich životním stylu vyrozuměla, že většina žen v otroctví rodila další a další válečníky.

Hnala se dál. Ráda by měla více informací o Chloitkách. Život v lůně přírody na cizí planetě vypadal jako dobrý nápad, ale skutečnost znamenala něco úplně jiného. Jak ke své smůle zjistila i původní

skupinka před sto lety na Dafnis a Chloé.

Dokončila holografické představení nechutnějších kolnarských návyků, včetně postupu invaze na mírumilovné planetě Betel. Trojrozměrné záznamy se našly mezi troskami a byly použity při procesu se zatčenými z VS900. Měla radost, když na jednom našla jasný záběr, jak Kolnarští zacházejí s každým, kdo se jim postaví. Právě takovou krátkou a údernou lekci chtěla promítat. Sestříhala záznam, přidala komentář a naprogramovala vnější projektory.

To by mělo ušetřit čas, který by jinak musela promarnit hádkami. Chtěla všechny obyvatelky Ravelu schovat do bezpečí, a to dříve, než Kolnarští dorazí.

Nialla nebudila – proč ho obtěžovat, když spí jako zabítý – či spíše jeho hologram. Vždycky ho bylo těžké vzbudit, ale jakmile se probрал, za pár vteřin byl čilý. Měla dost času, zvolna tedy oblétna planetu z noční strany na osvětlenou a identifikovala sídliště... až příliš hojná. Do každé osady zaletět nestihne. Jak se mohly ve zbožném celibátu rozmnožit od posledního odhadu skoro čtyřikrát? „Milujte se a množte se,“ pravil biblický příkaz, ale pokud poslední várka dorazila před čtyřiceti lety, bylo jich tu daleko víc, než by mělo. Králíci se možná rozmnožují tak rychle. Ale králičí panny? Inu, navštíví tolik... jak jim to říkaly – á, klášterů –, kolik bude možné. Třeba mezi sebou nějak komunikují, i když jsou rozeseté po celém hlavním kontinentu. Ostrovní komunity prostě nechá plavat a soustředí se na větší, šťavnatější cíle, na něž Kolnarští zaútočí dřív.

Ve flíčku uprostřed hlavní pevniny snadno poznala někdejší přistávací plochu, spíš pár akrů zabetonované spálené země, kde lodi a čluny vykládaly lidi a zásoby. Podél dvou stran se táhly řady sešlých provizorních kůlen a dokazovaly, že tu kdysi žili lidé, byť ne dlouho. Rozeznala i slabou elektrárničku a překvapilo ji, že za čtyřicet let se na ploše neuchytila vegetace. V rohu, kde se řady nocležen stýkaly, stála nakloněná hranatá věž. Ze vzduchu viděla také čtyři silnice; mířily z opuštěné přistávací plochy na sever, jih, východ a západ. Rozeznala i užší cesty, jež z nich vybíhaly – zřejmě k menším klášterům. Přestože žádná nebyla víc než vyšlapaná pěšina, bujné rostlinstvo cesty nezaplavilo a po obou stranách končilo ostrou hranicí. Porost se zřejmě hubil chemicky.

„Zajímalo by mě, jak rozhodly, kdo půjde kterým směrem,“ zabručela, neboť pod tlakem událostí zapomněla, že si nemá povídat pro sebe.

„Zřejmě božským vnuknutím,“ odpověděl Niall a hned se objevil v pilotním křesle.

Hlasovou aktivaci do programu nezařadila, ale už tu byl a Helva měla radost, že po dlouhých dnech osamělé cesty zase slyší jiný hlas.

„Hledat jen ve čtyřech směrech bude jednodušší.“

„Ty silnice se stavěly pěkných pár let, když jsou tak dobře vidět a přitom se nepoužívají už jistě čtyřicet roků,“

„Správně. Takže enyky benyky kliky bé, tudy půjdem, tudy ne. Východ je východ a západ je *západ* a těžko se spolu potkají,“ recitoval rozmarně.

„A sever s jihem přijdou zkrátka?“

„No, ještě bychom mohli takhle,“ navrhl a zkřížil ruce přesně do směrů mezi hlavními světovými stranami.

„Tak řekněme na sever a pak to otočíme...“ rozhodla Helva.

„A budeme zvětšovat kruhy?“ uryl Niall.

„Jsou tu i hory. To je dobře.“

„V šarlatu horstva majestát nad plodnou nížinou...“ zarecitoval.

„Tak to není.“

„Zapomněl jsem, jak je to přesně,“ řekl a zamračil se.

„Paměť je ve stáří první na řadě...“

„Pěkně děkuju! To si budu pamatovat.“

Zahalená sledovala v nevelké výšce severní silnici, všímala si odboček a zjišťovala, že varovat třeba jen polovinu obyvatelstva je pro ni příliš velké sousto. Nechtěla si to připustit, aby neztratila odvalu. A na kontinent padala noc.

„Heleme se!“ Niall naléhavě ukázal průzorem ven. „Ohně. Tři stupně na levoboku.“

„A příliš hustý les na přistání.“

„Klidně ty ohně vypátrám, když najdeš nějaký volný flíček... ne. to vlastně nemůžu, vid?“

„Ne, nemůžeš, ale snahu oceňuji. Zvláště když jim musím pustit ty záběry, abych je trochu popohnala.“

„Mohla bys zkusit protězu,“ nadhodil úlisným tónem a usmál se

od ucha k uchu.

Zůstala významně zticha a Niall se rozesmál. Nakonec na to možná dojde, pokud za dne nenajde nějaký dosažitelný klášter. Mohla by se vznášet... ale potřebuje nějakou promítací plochu.

„Využiju tmu k zmapování terénu a rozmyslím si, kolik osad navštívím.“

„Dobrá úvaha. Sepíšu ti seznam souřadnic. Můžeš je potřebovat, až nám přiletí na pomoc flotila.“

* * *

Do rána soupis osad na všech stranách dosáhl tří set položek.

Některé byly malé, uprostřed lesů, ale na pláních a pahorkatinách měly mnohé několik set obyvatel. Všechny obklopovaly hradby, a vyzařovaly energii stejně jako dlouhá zeď na hranici divočiny, kam podle Nialla *ženská noha nev kročila*. Největší sbor sídlil na soutoku dvou řek.

„Pokud mají něco jako administrativní centrum, pak to bude tady,“ usoudila Helva. „Vyrazíme tam hned ráno. Jakmile se podívám na ten ostrovní komplex.“

„Tvé přání je mi rozkazem, drahá,“ opáčil Niall překvapivě svolně.

Tak přiletěla – přiletěli – v celé slávě s prvními paprsky slunce, jež se přelily přes prstencové hory kolem největšího sboru Chloitek na Ravelu.

„Pěkný pohled, ne?“ poznamenal Niall. „Všude pořádek, čisto. Každá tu má vlastní domek. Zmiňovala ses, že žijí v konventech.“

Uspořádání města Helvu překvapilo. Středem vedly ulice, zatímco dále u nízkých hradeb se prostíraly zahrady a políčka. Do čtyř světových stran vedly brány, ale na nich nezáleželo; kolnarská válečná sekýra by je zbořila jedinou ranou. Senzory zaznamenaly zdroj energie, ale ten poháněl jen hradbu. Co má asi hradba odradit, když to není vysoké, těžké ani silné? Zvláštní. Vetší budovy u oplocených polí byly buď sýpky nebo stodoly. Žádná zvířata se tu nepásla, přestože podle zelených polí ve městě Helva poznala, že je tu jaro.

Čtvero hlavních tříd, jež si toto jméno zasloužily šířkou a vysázenými alejemi, vedlo od bran k velké stavbě v centru. Vypadala

jako kostel s prostorným náměstím, určeným zřejmě k veřejným shromážděním. Za kostelem se táhly nízké řady budov, pravděpodobně administrativních. Vládla tu daleko lepší organizace než na původní Chloé. Možná se za těch sto let něco naučily. Má naději. „Hele, podívej se na tohle, Helvo,“ upozornil náhle Niall a ukázal na štíhlou stavbu ve štítu kostela. „Zvonice to není, nemá zvony, ale něco stojí na špičce.“

Obyvatelky už zpozorovaly jejich přilet, neboť třídy i uličky mezi domky se začínaly plnit postavami, hlavy zakloněné. Většina pospíchala na náměstí před kostelem, nebo co to tam stálo.

„Ranní ptáčata...“ poznamenala Helva.

„Kdo chodí spát se slepicemi – ten proud jde jen do hradby, ne do města –, ten s nimi i vstává,“ pravil Niall rozmarně. Pak přešel k věcnějšímu tónu. „Támhle máš tak akorát místo na přistání.“

„To mám. Ale je tam plno,“ dodala, když kostel oblétna a zjistila, že náměstí je plné klečících postav. Na poli nebyla ani noha.

„Čím víc jich rozmáčkneš, tím méně jich budeme muset zachraňovat před Kolnarskými,“ navrhl Niall.

„Mlč, prosím tě.“

„Tobě to může být jedno, milá Helvo. Rovnou do nich!“

Zbožné ženy klečely s pohledem obráceným k nebi. Viděla, jak překvapením otvírají ústa. Ale ne strachem. Na jakýsi neviděný pokyn vstávají a rychle, ovšem bez paniky, vyklízejí náměstí.

„Nebojte se,“ řekla přátelsky Helva přes vnější reproduktory a snažila se neslyšet Niallův pobavený smích.

„Nebojí se. Možná bys měla změnit program, drahá.“

„Potřebuji s vámi mluvit.“

„Proč tu prostě nezůstaneš viset?“

Ujistila se, že vypnula vnější ozvučení, a ostře ho okřikla: „Budeš už konečně držet hubu, Nialle? Já si poradím.“

„Připomeň jim, žeš je zachránila před pekelným ohněm na Chloé, miláčku,“ navrhl Niall.

„To je má další replika,“ ušklíbla se. „Jmenuji se Helva.“

„Hele. Helvo, na té věži mají tebe.“ Při opatrném sestupu se ocitla na stejné úrovni s *vížkou*. Nebyla to ale vížka, ale kopie jejího staršího já, včetně kormidlovacích křidélek.

„Tak jak se cítíš po kanonizaci?“ zvolal Niall a v jeho hlase uslyšela pýchu. „Možná se ti to nakonec povede, miláčku,“

Otřesená stavbou víc, než před ním dala najevo, dokončila přistávací manévry. Jedním z vylepšení lodi byla vertikální kajuta a rampa přímo k ní, místo nešikovného výtahu ze špičky.

„Dokonce na tebe čeká uvítací výbor o jedné osobě,“ poznamenal Niall, když se na pravoboku objevila vysoká postava. Všechny ostatní přítomné jí vzdaly hold krátkým pokývnutím.

„Jak jinak se ti říká, lodi Helvo?“ zeptala se vysoká žena. stáhla si kápi a odhalila vyrovnanou zralou tvář.

„Není špatná,“ zabručel Niall. „V něčem ženštějším by vypadala ještě líp.“

Helva s ním musela souhlasit, neboť žena byla úžasně přitažlivá. Smůla, že si zvolila náboženství místo muže a rodiny. Na sobě měla neforemnou sutanu, zřejmě utkanou nebo stlučenou z místních vláken, čistě účelovou.

„Jsem loď NH-834, kdysi JH-834.“

Žena přikývla a vysekla Helvé hlubokou poklonu.

„Bingo!“ zvolal Niall.

„Stále se modlíme za klidné spočinutí Jennanovy duše,“ pronesla žena bohatým melodickým hlasem a ostatní se k ní připojily slovy: „Chvála věčná jeho jménu.“

„Jeho památku ctíme,“ odvětila popravdě Helva. „Mohu se zeptat na tvoje jméno?“

„Jsem Helvana,“ odpověděla žena s další uctivou poklonou.

„Bože, Helvo, dotáhla jsi to na svatou,“ poznamenal Niall zcela neuctivě a zlomil se v pilotním křesle smíchy. „S vlastní kastou kněží. Johó!“ Niallova reakce ji naštvala natolik, že málem smazala jeho program. Zdravý rozum ale zvítězil. Pokud byla pro místní opravdu něco jako svatá, potřebovala jeho drzost tím víc – kvůli rovnováze.

„Ty vedeš zdejší lid?“

„Byla jsem vybrána,“ odpověděla žena. „Po mnoho desetiletí jsme doufaly, že nás poctíš zjevením...“

„Znovu nesu špatné zprávy,“ skočila jí Helva do řeči dřív, než ji stačí umlčet záplava pobožníkůřských proslovů.

„Stačí, že jsi přišla. Co máš na srdci, Lodi, která zpívá?“

„Mají tě na háčku, moje milá,“ zabručel Niall, rozchechtaný jako idiot.

„K vaší planetě se blíží nepřítel... ehm... Helvano.“ Helva měla trochu potíže její jméno či titul vyslovit. „Poslala jsem pro pomoc, ale nebudou tu včas, aby mu zabránili v přistání či v násilnostech, jež tito lidé – říká se jim Kolnarští – užívají proti bezbrannému obyvatelstvu.“

Helvana zaskočila Helvu upřímným hrdelním smíchem. Ostatní přihlížející se také usmívaly.

„Na tom není nic k smíchu, Helvano. Mám tady záznamy, jak ničí odpor. Jak... týrají obyvatele.“ V přítomnosti nedospělých děvčat nemohla rovnou říci *znásilňují*. „Musím vás požádat, abyste se do příletu flotily uchýlily do lesů a do hor. Když už jsem varovala toto krásné město, musím vyhlásit poplach všude, kde to půjde, abych vás ochránila co nejvíc.“

Žena jménem Helvana zvedla ruku a zdvořile ji tak přerušila. „Ptáčnice, vyšlete hejna, aby varovala naše sestry. Lodi, která zpívá, víš, kdy nepřátelé přistanou?“

„Nemám větší náskok než čtyři dny,“ odpověděla Helva, udivena jejím klidem. S úlevou zpozorovala, že několik žen odchází za povinnostmi ptáčnic, ať už byly jakékoli. „Musíte vzít všechno, co je vám drahé, a schovat se v lesích a v horách.“

„Čtyři dny nám na všechno bohatě stačí, Lodi, která zpívá.“

Helvanu zpráva vůbec nepoplašila, což by měla.

„Ty mi nerozumíš, Hel... Helvano. Ti lidé jsou piráti, navíc krvežízniví. Neznají slitování...“

„Ukaž jim pásek,“ řekl Niall.

„Tohle provedli na planetě Betel,“ ohlásila Helva a začala promítat záznam na bílou stěnu největší budovy.

„To nebude nutné,“ řekla Helvana. „Vypni to. Prosím!“ A vzhledem k tomu, že diváčky z prvních výjevů dobývání Betelu začaly ztrácet nervy, Helva poslechla. „Rozhodně není potřeba nikoho děsit. Rozhodně ne!“

„Ale je, Helvano. Ti lidé...“

„Mohu si s tebou promluvit v soukromí, Lodi, která zpívá?“

„S tou bych se nechtěl drapnout,“ poznamenal Niall. „Je tvrdá.“

„Jistěže,“ odpověděla Helva Helvaně. A pak tiše Niallovi: „Zmizni!“

„Hned,“ odvětil Niall, vstal a odkvačil do svých pokojů.

Helvana musela při své výšce sklonit ve vchodu hlavu a pak jen chvíli stála, nevzrušeně se rozhlížela a lehce se usmívala.

Pak se k Helvinu překvapení uctivě uklonila centrálnímu panelu, za nímž se skrývala její titanová schránka.

„Snila jsem, že jednou nadejde tato chvíle, Lodi, která zpívá,“ řekla, hlas rozechvělý vzrušením.

„Posaď se, prosím, na pohovku po pravici,“ požádala ji Helva.

Helvana se ještě jednou podívala na vyvýšený můstek, kde tak rád pobýval Niall, a pak zamířila k salonku. S nezanedbatelnou grácií přešla ve vlnách řasené sutany k nejbližšímu kanapi, těžké boty jí zaskřípaly o kovovou podlahu. Znovu se uklonila a usadila čelem k Helvinu panelu. „Musím ti oznámit, Lodi, která zpívá, že ta politováníhodná náboženská komunita, již jsi zachránila před novou, se ze své chyby poučila.“

„To ráda slyším,“ začala Helva. „ale musíš...“

Z plandavého rukávu se vynořila elegantní ruka. „Když Vnitřní mariánský kroužek přežil vpád vaší civilizace, mnohé se naučil.“

„Opravdu?“ Helva si uvědomila, že je čas naslouchat.

„Družice nejspíš pošle zprávu, stejně jako jsi zřejmě poslala nějaké zprávy ty?“ Věta zazněla jako otázka.

„Několik, se všemi podrobnostmi o útočící síle, jaké jsem vyhrabala. Ale Helvano, mluvím vážně, chystají se...“

Znovu ji umlčela zvednutá ruka. Má ještě čtyři dny.

„Moje babička...“

To byl nečekaný obrat.

„...byla jednou z těch, které jsi zachránila. Jí i ostatních se ujalo moudré, ale starší křesťanské sesterstvo. dokud se pro náš řád nenajde nová planeta. Při čekání se mnohému naučily.“

„Jistě ne jak bojovat proti krvežíz...“

Helvana zvedla ruku a Helva znovu ztichla.

„Na Chloé jsme byly jen děti, neznalé a udržované v neznalosti, přestože by nás vědomosti a blahoslavený Jennan zachránili. Moje

babička se hodně učila a s ní všechny přítelkyně. Modlitbami a výzkumem jsme zjistily, že je tato planeta volná. Prvotním kritériem bylo samozřejmě stabilní slunce.“ Poslední větu doprovodila grációzním rozmáchlým gestem. „Průzkumy Ravelu ukázaly, že se hodí pro naše potřeby a bude vyhovovat našemu způsobu života, jakmile překonáme místní přírodu. Tato planeta v sobě skrývá nebezpečí. Samozřejmě jsme musely samy vymyslet, jak bezpečně vysadit první expedici kolonistů.“ Zahleděla se do dálky vzpomínek, ale trhnutím hlavou se vrátila do přítomnosti. „Stavěly jsme se proti technice, ale nakonec jsme požádaly právě o ni a užíváme jí dodnes. Přistávací plochu udržujeme jen na důkaz úcty k vítězství techniky nad útočnou přírodou. Stačí stisknout tlačítko a odstrašíme každého nezvaného... návštěvníka.“

Mluvila daleko rozumněji než ta vzteklá a pitomá matka představená na Chloé. Obrana rozlehlých plání tohoto Ravelu by ale byl úkol pro armádu. Daleko lépe vyzbrojenou, než jakou dokáží postavit místní obyvatelky.

„Vzdělaly jsme nejen půdu, ale rovněž divokou vegetaci a zvířectvo. Na Ravelu jsou dravci...“

„Jistě žádní, kteří by přemohli kolnarského bojovníka vystrojeného do bitvy...“

Helvana se usmála.

„Kolik vlastně je těch obrněnců?“

To byla první rozumná otázka.

„Řekla bych pět, možná šest pluků.“

Helvana povytáhla udržované obočí. „Kolik mužů má jeden pluk?“

Helva jí odpověděla.

„Tolik?“

„Ano, tolik, a ve zbroji jsou nezranitelní. Pokud ovšem na polích neschováváte protipancéřové rakety.“

„Nic, co by prorazilo zbroj,“ prohlásila rozmarně Helvana s lehkým přízvukem na slově *prorazilo*. „Budeme se ale účinně bránit.“

„Na boj beze zbraní rovnou zapomeň,“ varovala ji Helva.

„Ach,“ Helvana se zvonivě rozesmála, „my přece nikoho

nechceme napadat.“

„A jak se tedy chcete vypořádat s Kolnarskými?“

„Může to být překvapení?“

„Pokud nepovede k tvé okamžité smrti a vyvraždění všech ostatních.“

„Nepovede.“

„Což mi připomnělo, Helvano, že jsem venku viděla vedle zralých žen tvého věku a starších i dívky a malé děti.“ Helva si před chvílí projela záběry z náměstí, neboť jí na složení klidného davu něco nesedělo.

„Ale jistě,“ pravila Helvana s vlídným úsměvem na rtech. „Moje babička také rozhodla, že se naše komunita musí rozrůstat...“

„Partenogeneze?“

„Ó ne, to by bylo proti našim zásadám. Vzaly jsme s sebou dostatek oplodněných ženských vajíček od našich věrných, aby nám to zajistilo dostatečnou genetickou různost a zajistilo tak komunitě život na mnoho set let.“

„Chytré,“ ocenila nápad Helva.

„Dokážeme být chytré i jinak, Lodi, která zpívá.“

V tu chvíli Helva venku zaslechla nesmělé odkašlání a všimla si, že za průlezem stojí hejno dívek.

„Myslím, že chtějí mluvit s tebou, Helvano,“ řekla loď. „Pojďte dál, děvčata.“

Mladé ženy vstoupily, buďto rudé studem nebo bílé vzrušením, a podobně jako Helvana se s různými úspěchy poklonily Helvinu panelu. To celá tahle pitomá planeta ví, kde žije?

„Ptáci odlétli, Helvano. A z bližších klášterů už máme odpověď.“

Helvana spokojeně přikývla. „Zapište odpovědi a ohlaste se, až budete mít zprávy ode všech.“

Děvčata rozčileně odběhla, ale napřed vysekla Helvě ještě jednu poklonu.

„Vycvičily jste létavce jako posly?“

„Připadalo nám to moudré, když společenstva dělí takové vzdálenosti a rozhodnutí se často musí dostat do všech koutů.“

„To má každé společenstvo svou... Helvanu?“

„Ne, takto mne mně rovné počily jako jedinou.“

„Jak dlouho budeš sloužit, pokud to říkám správně?“

„Sloužím tobě,“ prohlásila navýsost důstojně Helvana. „Až poznám, že mi rozum stárím chřadne, vzejde následovnice z řad nejhorlivějších studentek kánonu a tradic Kroužku.“

„No dobře, ale k věci. Máte nějakou skrýš, kde vás piráti nenajdou, dokud nepřiletí flotila?“

„Ravel nás ubrání,“ odpověděla Helvana s dalším sebevědomým úsměvem.

„Tak to mě pouč, protože já mám tisíc důvodů bát se o vaši bezpečnost.“

„Musíš se na Ravel podívat pořádně.“

„Nepovídej, že jste si na obranu vycvičili dravce?“

„Ne, ubrání nás sama planeta.“

„No, pokud je to tajné, ujišťuji tě, že o vaší obraně nikomu nic nepovím, ale Kolnarští jsou ta nejnelítostnější a nejschopnější armáda ze všech humanoidů. Dovedou...“

„Proti jiným lidem možná ano...“

„Mají zbraně,“ Helvu už začínalo Helvanino sebevědomí unavovat, „s nimiž spálí toto město v okamžiku na popel...“

„Ze vzduchu?“ V sebevědomém hlasu se poprvé mihl stín strachu.

„Máte štěstí,“ odpověděla suše Helva. „Kolnarští útočí na své cíle spíš po zemi. Vaši výstražnou družici samozřejmě sestřelí, jakmile si jí všimnou, ale na útok proti pozemním cílům nemají lodě, pokud neupravili některé jachty. Navíc je flotila tak natřískaná vojáky, že na rakety vzduch-země asi nezbylo místo. I když,“ zamyslela se Helva, „mohou je mít. Rozhodně ale mají za to, že vás zaskočí a tak si zajistí snadnou cestu.“

Helvana založila ruce na prsou a řekla jen maličko samolibě: „Pak se nám nic nestane.“

„Podívej, jejich lodě jsou plné lidí, kteří chtějí tuto planetu dobýt ke svým cílům, a ty by se vám rozhodně nelíbily. Nemáte zbraně...“

„Nepotřebujeme je...“

„To říkáš ty, ale nikdy jsi neviděla, jak Kolnarští dobývají planetu. Podívej se aspoň, jak zaútočili na...“ Helvana zvedla ruku.

„Chraň Bůh.“

„Ten vás před ničím nezachrání. Musíte učinit opatření.“

„Už se stalo.“

„A co máte?“

„Tuhle planetu.“

„To je pořád dokola,“ naštvála se Helva. „To samé, co na Chloé. jen trochu jiný scénář,“ doplnila a nesnažila se nijak skrýt podráždění. „Tentokrát vás neupeče slunce, ale...“

„Ne.“ Helvana zvedla dlaň tak panovačně, až Helvě vzala dech. „Jistě sis všimla, že naše osady, velké i malé, mají hradby...“

„Proti Kolnarským, vystrojeným do bitvy, mnoho nepomohou...“

„Nedostanou se dost blízko. Ani my nevycházíme příliš často, protože nebezpečí na Ravelu představuje právě vegetace. Dokonce i dravci se odvažují ven jen za chladných nocí, když planeta spí.“

„Ještě jednou?“

Helvana se usmála skoro přesně jako namlsaná kočka a trochu k Helvě naklonila hlavu. „Kolik toho ti Kolnarští vědí o naší planetě?“

„To, co je v galaktickém atlasu.“

„Mohu se podívat?“

Helva ukázala atlas na monitoru v salonku a Helvana si rychle přečetla dotyčné heslo. Pak se znovu usmála.

„Žádné dodatky, jak nám slíbili.“

„Ráda bych si věřila jako ty.“

Helvana vstala. „Posledně by nás byla zničila naše hvězda. Tentokrát nám pomůže planeta. Mám otázku: když atlas naznačuje, že máme kosmoport, pokusí se na něm Kolnarští přistát? Trochu si napřed naplánovat invazi?“

Helva si představila omláčenou flotilu. „Hodí se jim cokoli. Mají dost lodí, aby přistávací plochu celou zasedli. Podle mého názoru,“ dodala chmurně, „někteří nepřistanou podle svých představ.“ Odmělčela se, neboť ji napadlo, že zhroucené kůlny podél kosmoportu mohou ukrývat záchranná zařízení a vozidla. Pak se nemilosrdně rozhodla, že pár Kolnarských nikomu scházet nebude. „Pár lodí sotva letí a z jedné unikl kyslík. Musíš si uvědomit, že tohle je jejich poslední pokus někde se usadit. Porazí všechno, co na ně pošlete.“

Vědí, že to tady bude procházka hájem.“

„Nijak...“ Helvana tajemně stiskla rty, „...snadná procházka. To rozhodně ne.“

„Mají docela šikovné zbraně,“ připomněla své návštěvnici Helva. „Nemůžeme vyloučit, že vás napřed trochu zpacifikují kobercovým náletem.“

Helvana se zajíkla smíchy. „Cože? Rozbombardují naše pole a osady? Pokud se tu chtějí usadit, nebudou ničit domy a zásoby.“

„Neznáš Kolnarské tak dobře jako já, Helvano. Neber to na lehkou váhu.“

„Ujišťuji tě, že ne,“ odpověděla žena a nasadila vážný zaujatý výraz. „Zaútočí na naše pole a domovy?“

„Zřejmě, i když se stejnou pravděpodobností prostě vystoupí a vyrazí na vás pěšky...“

„To doufám,“ kývla Helvana a tvář jí na chvíli prozářilo cosi jako triumf, byť to okamžitě ustoupilo studu. „Na Ravelu nemáme radost z žádného ničení.“

„Ani když vám jde o život?“

„Tvá přítomnost a varování postačí.“ Helvana vstala.

„Nemám zbraně a nemohu vás bránit,“ Helva měla hlas plný hněvu a zoufalství.

Žena se otočila a sklonila hlavu. „To víme, takže se musíš sama schovat. Nevím, co se přihází v jiných koutech vesmíru a tvé záznamy ukázaly, že není nijak bezpečný, takže jsi i ty ohrožena. Varovala jsi nás. Daly jsme si poradit. Budeme v bezpečí. Běž do bezpečí i ty, Lodi, která zpívá.“

„Nemůžu vás tu prostě NECHAT!“ Helva zvýšila hlas, až byl slyšet venku a ženy na náměstí se za ním otočily.

„Nedokážeš se ubránit,“ řekla Helvana tak, aby bylo jasné, že Helva je opravdu ve větším nebezpečí než její vyznavačky, „a proto musíš pryč. Mám teď hodně co zařizovat.“

„To ráda slyším,“ ucedila kousavě Helva.

Zena se v přechodové komoře otočila, vysekla hlubokou uctivou poklonu a vykročila po rampě dolů. Bez meškání začala vydávat rozkazy a přihlížející ji pospíšily poslechnout. Za chvíli už náměstí zelo prázdnotou a Helvana se vrátila do kostela nebo správních budov

nebo co to vlastně bylo.

„No vida, vida.“ Zpoza rohu chodby od svých pokojů vystrčil hlavu Niall. „Ta má styl!“

„Není o nic chytřejší než ta vzteklá urvaná fanatička na Chloé!“ Helva soptila vzteky. „Jako bych já byla proti nim zranitelná.“

„Co to povídala o vegetaci?“ zeptal se Niall. „A zavři průlez, lásko. Nechci, aby sem něco nakouklo a zahlídlo CHLAPA..!“ Zavlnil se a poslední slovo protáhl.

„Co máš s vegetací?“ opáčila našťavaně Helva, sotva zataáhla rampu a zavřela vchod.

„Řekl bych, že je nebezpečná, a ty hradby ji mají udržet na uzdě. Pamatuješ se na ty silnice? Samé ostré hrany... nikdo je nepoužívá... a zprávy za ně nosí ptáci? Neznamená to, že hradby klášterů moc často neopouštějí?“

Helva se nad tím zamyslela. „Jako zbraň proti Kolnarským?“ odsekla nevěřícně.

„Můžeme se zahalit a přihlížet,“ Niall pokýval hlavou na znamení, že jí něco uniklo. „Ta dáma si byla až příliš jistá zdejší... domorodou... obranou. A my jsme tady ještě neviděli všechno, ne?“

Helva se rozhlížela vnějšími čidly, ale opravila si názor jen na holubníky na střechách, jež původně považovala za komíny. „Zkusím ještě další osady,“ prohlásila a když se ujistila, že v blízkosti nikdo není, pomalu se odlepila od země. Na náměstí byla hlína tak udusaná, že při startu zvedla jen malé obláčky prachu.

Vyzkoušela devět klášterů, středních, malých a ještě jeden rozlehlý, ale pokaždé ji vůdčí žena, jinak uctívá, ujistila, že tentokrát se Lod', která zpívá, nemusí o Ravelitky obávat. Přesto je dobře, že se objevila a varovala je před nadcházející zkouškou. Helva zkusila promítnout hologram, ale všechny diváčky se po několika okamžicích vždy otočily zády a zavřely před důkazy oči.

„Nemám dojem, že jsi něco zanedbala,“ utěšoval ji Niall a tiše bubnoval prsty o opěrku. „Upřímně věří, že jsou v bezpečí. Ne že by někdy svatost spasila světce a jistě nezachrání ani tyhle sestřičky před Kolnarskými. Ale pokud sis toho nestačila všimnout, všechny hradby jedou na plný výkon.“

„Kde mají zdroje energie? Komarští je najdou už na první pohled

z nebe.“ A Helva dostala ještě větší strach, než měla dosud. Poprvé jí za důkaz pro pochybovačky dostatečně posloužilo rostoucí slunce. Co je přesvědčí tentokrát? A proč jí zas připadl tak nevděčný úděl?

Dál to zkoušela a ve všech sedmadesáti klášterech, jež navštívila, se jí dostávalo neochvějně stejných odpovědí. Cestou do devadesátého osmého uviděla na nebi jasný záblesk, to když Kolnarští sestřelili výstražnou družici.

„Je od nich hezké, že nás napřed varují. Čas se zahalit, Helvo,“ poznamenal Niall, prsty neklidně roztančené na opěrce.

„Jsem zahalená celou dobu, co létám po těch tvrdohlavých osadách,“ odvětila úsečně a zamířila k zubožené přistávací ploše. Vzhledem k tomu, že na zarostlé planetě nemohla flotila přistát jinde, řekla si, že právě tam Kolnarští zamíří.

Za úsvitu dolétli s Niallem na dohled a zůstali viset ve vzduchu nad vrcholkem nejbližšího kopce.

„Aha,“ prohlásil líně Niall a naklonil se přes ovládací pult k přednímu monitoru. Zapnul všechny kamery a rozložil obraz na změř střípků. Helvě se z toho málem zamotala hlava, než uviděla, co ho tak zaujalo.

Přistávací plochu, kdysi rovnou udusanou hlínu, porostla nechutná vrstva, slizká, kluzká, žlutá jako hnis a zelená jako plíseň, silná sotva několik centimetrů. Ze vzduchu musela vypadat rovná a pevná.

„Po těchto barvách bych se procházel nerad,“ pravil významně Niall. „Radši nepřistávej a zůstaň schovaná.“

„Skvělý nápad,“ opáčila, když si čidlem na levoboku všimla, jak se po ní natahují tenké úponky. O kousek vzlétla. „Vskutku zajímavé. Zlovolné kytky.“

Niall si začal mnout ruce, ve tváři nepěkný výraz. „Dobře jim tak, parchantům. Jen doufejme, že jejich ničivý metabolismus ty kytky nezničí dřív. Ti mizerové dokáží otrávit cokoli.“

„Třeba narazila kosa na kámen,“ odvětila a doufala, že tomu tak bude.

Jako první přistály dva těžké ozbrojené křižníky. Plácly sebou přímo doprostřed slizu a hned vysypaly ozbrojenou pěchotu i jízdní artilerii. Oproti Helvinu očekávání hned nerozstříleli zbědované

kůlny, čerstvě porostlé světlezelenými popínavkami. Ne že by Kolnarským nějak záleželo na barvách. Jejich domovská planeta se proslavila zvláště nechutným vzhledem.

Vojáci pochodovali přistávací plochou a železnými botami odkopávali po kolena vysoké křoví, aniž by tušili, že vyrostlo teprve před chvílí. Rozdělili se do čtyř útvarů a každý vyrazil k jedné z hlavních cest. Na kraji zatím přistály tři další lodě nacpané bojovníky a pomocné oddíly hned vyrazily za předvojem po čtveřici silnic. V rychlém sledu se objevily jachty a jedna či dvě ve spěchu zabořily čenichy do země. Okamžitě je pokryly úponky a stonky, zesílily v pevné větve, lodě obalily a připoutaly je k zemi. Kdyby to nebyli Kolnarští a nechtěli v první řadě zotročit Ravelitky, Helva by ty neozbrojené, neokované lidičky, co padali na zem a vděčně spínali ruce, už už varovala. Umírali nedostatkem kyslíku. Ravelská domorodá vegetace je ale začala obrůstat... trávit jejich ještě živá těla... soudě podle šubání zeleně a řevu, křiku bolesti a zoufalého volání. Zvídavé úponky pronikly otevřenými průlezy a odřízly tak cestu všem, kdo pochopili, co se děje, a hledali bezpečí uvnitř.

Případný bystřejší kapitán neměl ani čas varovat zbytek flotily a ten tedy přistával, kde mohl. Zůstat ve vzduchu je zřejmě ani nenapadlo. Všichni tolik spěchali ven, že si nevšimli, co se stalo s jejich předchůdci.

„To se dočkali opravdu spravedlivé odplaty,“ zabručel Niall. „Brání se sama planeta!“ Zeleň se dál rozlévala, svíjela, sílila, cpala se všude kam mohla, trhala ve švech starší a méně odolné lodě. „Po tom všem, co provedli nic netušícím a nevinným lidem...“ Zmlkl a vypnul monitory.

Helva bez jediného slova vzlétla a vyrazila podél nejbližší silnice, náhodou zrovna té, jež vedla k hlavnímu klášteru, aby se podívala, jak ravelská flóra nakládá s obrněnými pěšáky. Zničení okovaných oddílů – z nichž žádný nedosáhl ani nejbližší osady – trvalo jen o trochu déle.

„Ten plevel musí vylučovat pěkně žíravou kyselinu. Podívej se, jak dělá do zbroje důlky, dokonce díry,“ podotkl Niall a nevěřicně zavrtěl hlavou. „Jak tomu ty holky dokážou odolávat, když nevydrží ani neprůstřelný skafandr?“

„Dokud se jim to daří, postup mě nezajímá.“

Troufalí Kolnarští si opožděně uvědomili, v jakém jsou nebezpečí, a obrátili zbraně proti útočící démonické vegetaci. Na přistávací ploše možná někdo přežil dost dlouho, aby je stačil varovat. Na tomto bojišti ale jejich zbraně nepřítele spíše posílily, než vyhladily. Střelba do rostlinné hmoty jen zrychlila dělení a každý sebemenší kousek útočil dál sám za sebe. Úponky Kolnarským v těžkých botách podráždily nohy a na zemi je měnily ve zkroucenou hromádku křoví. Do baterií pronikly klíčky lián a výzbroj přestala fungovat. V bezpečí před kolnarskými zbraněmi se Helva odhalila a pustila se do nahrávání jejich porážky, se zvláštním zřetelem k neustále se množící vegetaci. Zůstávala dost vysoko nad krveprolitím – nebo mízolitím? –, aby na ni rostliny nemohly. Na chvíli ji napadlo uschovat lísteček nebo větvičku pro pozdější analýzu v uzavřených laboratořích Ústředních světů, samozřejmě za nej přísnějších bezpečnostních opatření.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ řekl Niall a stále vrtěl hlavou. „Víme o planetách s nepřátelským povrchem, ale že by se dal zkrotit pro případ nouze? Trochu doplníme záznamy!“ Opřel se, sepal ruce a nad nečekanou porážkou Kolnarských si spokojeně zamnul dlaně. „Tyhle holky se o pasivním odporu od minula něco naučily.“

„Pasivní není zrovna správné slovo,“ ušklíbla se Helva. „Prostě nechaly planetu, ať si dělá, co chce. Pozor, to mariánské náboženství musí mít nějakou kličku, co se týče zabíjení lidí...“

„Hm! Kolnarské jsem za lidi nikdy nepovažoval,“ opáčil Niall. „Zbožní mají navíc stejné právo bránit se jako každý jiný –“

„Vždyť nic nedělají! To planeta. V tom je ta krása.“

„No jo.“ Dál mluvil, jako by parodoval kazatele. „Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi. Skvělá práce, dámy, skvělá práce.“ Tiše zatleskal. „Měli bychom jim pográtulovat. Aspoň ty.“

„Myslím, že výsledek nejen předpokládaly, ale rovněž sledovaly,“ a Helva dálkovým snímačem vyhmátla kroužící hejna létavců, dokud se nerozprchla tak rychle, že je ani ona nedokázala sledovat.

Když podruhé přistála na náměstí, očekávala ji Helvana se

zhruba čtrnáctičlennou družinou. Všechny měly dlouhé černé šály a přiléhavé černé čepce.

„Ne chválit, leč plakat nad Cézarem jdeme,“ zarecitoval Niall.

„Hned pojď sem, Marku Antonie,“ odvětila varovně.

„Už jdu. Už jdu. Však v šatu smutku truchlit nebudu.“

„Trochu pozdě,“ zavolala za mizejícím hologramem, otevřela průlez a spustila rampu.

Deputace vstoupila a po nezbytném klanění se nacpala do salonku, ve tvářích vážný a uctivý výraz, byť měly některé návštěvnice oči zarudlé od pláče. Pár jich má zřejmě měkké srdce. Proč ale plýtvají slzami na Kolnarské, když by jejich vítězství nepřežily, bylo nad Helvino chápání. Možná proto, že nebyla zbožná. Promluvila jako první, aby předešla mnohomluvným projevům vděčnosti za druhou nechtěnou *spásu*, v níž hrála jen roli pozorovatele a ne záchranného plavidla.

„Omlouvám se, Helvano, že jsem pochybovala o vašich schopnostech a vynalézavosti. Tví tiší vskutku zdědili tuto zemi.“

Helva vroucně doufala, že kromě ní nikdo nezaslechl přidušený smích z chodby.

„Všechny hluboce litujeme, že jsme musely svoji nezranitelnost dokázat,“ pronesla Hel vana pomalu a smutně. „Budeme se modlit za jejich duše.“

„Upřímně pochybuji, že nějaké měli,“ opáčila Helva kysele a některé z mladších žen v šoku zalapaly po dechu. „Vím, že to ode mě není hezké, ale viděla jsem jejich útok na vlastní oči. Nelituji jejich zkázy. A žádná z vás už by je neměla oplakávat. Koneckonců žádná z vás...“ na chvíličku se odmlčela „...nic neprovedla. Vaše planeta si s nezvanými hosty dokáže poradit, jako teď.“

Zavládlo trapné ticho, než se sestry vyrovnaly s nečekanou upřímností své *spasitelky*. Helva raději mluvila dál. „Jak dlouho vám potrvá opravit cesty a přistávací plochu?“

„Možná je opravovat nebudeme,“ odpověděla Helvana, když se podívala po svých družkách. „Spojení s ostatními kláštery máme i bez nich a nemusíme se pokaždé scházet všechny. Každá osada je soběstačná a přistávací plochu už nepotřebujeme.“

„Ale hradby udržíte v provozu.“

Helvaně zaškubalo v koutku. „Ano.“ Sklonila hlavu. „Udržují ravelskou flóru v patřičných mezích.“

„Ale když rostliny dostaly tolik...“ Helva zaváhala, neboť nechtěla rovnou urazit slovem *hnojiva*, „...nečekané svobody, budou si ji chtít podržet.“

„Co je třeba obnovit, obnovíme. Je to dlouhá a složitá práce, budeme tedy mít co dělat,“ řekla Helvana.

Jedna ze společnic ji zatahala za rukáv.

„Ano, jistě, napřed jsme měly vyjádřit svůj neskonale vděk,“ obrátila se na ženu přívětivě Helvana. „Znovu jsme ti zavázány, Lodi, která zpívá, a znovu nemáme jak splatit tvou bdělou stráž.“

„Kdybych řekla, že jsem jen náhodou letěla kolem, věřily byste mi?“ zeptala se opatrně Helva.

Helvaně jen maličko zajiskřilo v očích, když pochopila skrytou ironii.

„Doufejme, že jsme tě zbytečně nezdržely,“ řekla Helvana.

„Ne, to ne,“ odpověděla vznešeně Helva. Kupodivu si nechtěla v kláštěrech zkazit reputaci. „Do svého cíle dorazím včas.“ Vzhledem k tomu, že ji na Regulu nečekali, nelhala. Přesto se musí vrátit k přízemnějším záležitostem. „Oznámím flotile, že poplach už neplatí. Ohlásím i porážku...“

To ženy polekalo, ale Helvana zvedla ruku a zděšené výkřiky utichly. „Proč hned mluvit o smrti? Stačí nahlásit, že... krizová situace byla zvládnuta,“ navrhla důstojně Helvana.

„Tak to tedy povím,“ odvětila slavnostně Helva, přestože byla povinována ctí oznámit flotile, že Kolnarští jednou provždy vymřeli. „Pokud mohu něco navrhnout, měla bych lepší pocit, kdybyste mě nechaly vynést nad planetu novou družici místo té, co vaši... nedávní hosté sestřelili.“ Jakmile se zpráva o osudu Kolnarských roznese, nikdo se na Ravelu přistát neodváží. „Mohu se o to postarat?“

„Na Veze III je malá komunita Mariánského kruhu,“ řekla Helvana. „Když budeš tak laskavá a vyřídíš jim, že... potřebujeme novou družici, sestry se už o všechno starají. Takovými drobnostmi se nemusíš zatěžovat.“

„Neobtěžují mě,“ namítla Helva. „Zpravím však vaše sestry o tom, co potřebujete, a že jste i nadále v bezpečí. Nic mi nedlužíte,

moudrá a dobrotivá Helvano. Bylo mne tu potřeba stejně jako kdysi na Chloé. To stačí.“

„Budiž tak,“ a Helvana sklonila hlavu, zatímco ostatní po ní odpověď tiše opakovaly. Pak družinu odvedla k průlezu a postavila se stranou, dokud se všechny ženy nepoklonily Helvinu panelu. Trvalo to tak dlouho, že Helva začala být nervózní a upravila si proud živin, aby odplavily přestálé napětí.

Helvana se hluboko uklonila, ale ještě neodešla.

„Budeme se modlit za tvého společníka,“ dodala a ukázala hlavou k Niallově kajutě. „Kéž tvůj zármutek rozptýlí jiný, stejně dobrý jako Niall Parollan.“

Vzápětí odešla a Helva zůstala tak zaražená, že ani nedokázala promluvit.

„Jasně, modlete se za mě!“ zahalekal Niall, sotva vkročil na můstek.

Helva razně zabouchla průlez.

„Jak se to asi doslechla?“ pokračoval Niall. „Padáme odsud. Z těch ženských, co pláčou pro Kolnarské, mi naskakuje husí kůže. Tuplem když oplakávají mě.“ Helvě se nějak podařilo projet všechny startovní procedury jako po másle. Na náměstí zbyla jen Helvana a její průvod; stály na schodech před kostelem, vyrovnané do klínu s Helvanou na špici. Zád'ovými snímači Helva sledovala, jak věřící provázejí svou loď pohledem na cestě do nebes, z nichž sestoupila na pomoc.

„Nikdy neuvěří, že jsi *jen náhodou letěla kolem*,“ řekl Niall, ale trochu mu škublo ve tváři. „Přinejmenším ta stará.“

„Bylo to tak,“ odvětila Helva, spíše soustředěná na otázku, jak mohla Helvana vědět o Niallově smrti, když se nedostala dál než do salonku. Ještě víc se divila, že ji její požehnání opravdu utěšilo.

Za hranicí soustavy Helva vyslala do všech směrů zprávu, že poplach se ruší a zbytky kolnarské flotily byly zničeny; podrobnosti předá po příletu na Regulus. Neřekla, kdy dorazí, i když cestou potkala několik strážních letek, přivolaných původní zprávou. Věděla, že se těšily na válečnou slávu a povýšení, ale upozornila je, že Ravelitky nejsou na hosty zrovna zvědavé. A nebudou. Pustila jim alespoň pár útržků z posledního boje Kolnarských. Šikovně dodržela

slovo dané Helvaně a přitom uspokojila rozvědku. Neuvědomila si však, že málomluvností jen posílí legendy, jež o ní kolují.

Doprovod se k ní připojil pět dní před Regulem, celé dvě eskadry. A s komodorem na vlajkové lodi třídy Nova.

„Hlásí se komodor Halliman, paní, velitel doprovodu pro vás a Nialla Parollana,“ ohlásil se rozesmátý voják v plné parádě z můstku svého křižníku. Na monitoru hledal Helvin sval.

„Komodore, vezu jen ostatky svého zvěda Nialla Parollana,“ oznámila klidněji, než považovala za možné. To už zabírají Helvaniny modlitby?

„Nevěděl jsem...“ Komodor byl upřímně dojat a Helva slyšela, jak to na můstku vlajkové lodi zahučelo. „Přijměte mou upřímnou soustrast a omluvu. Je to pro vás těžká ztráta. Padl v akci proti Kolnarským?“

„Niall Parollan zemřel klidně ve spánku. Diagnóza zněla celkové selhání organismu v důsledku vysokého věku,“ ohlásila. Pokračovala, než se jí stačí zeptat na čas a místo smrti. Stáze tajila obojí. „Požádal o ceremonie příslušné jeho hodnosti a době služby, komodore,“ pravila a v duchu se usmála, že Niall chtěl vojenský pohřeb jako odměnu za všechna ta léta, co ji musel snášet.

„Plně si je zaslouží, madam. S přípravami začneme okamžitě... pokud si přejete.“

„Ano,“ vzdychla Helva. Ten program nakonec nebyl tak špatný nápad. Opravdu jí pomohl smířit se s Niallovou smrtí. Kde je tvůj osten, smrti? Hrobe, tvé vítězství?

„Upřímně s vámi cítíme,“ a komodor se vši vážností dokonale zasalutoval. Postavy za ním se také postavily do pozoru a pozdravily. „NH-834 se nezměrně zasloužili o Službu.“

„Niall byl vzor spoláčníka,“ odtušila. „Jistě prominete, když se odmlčím.“ Opravdu nechtěla lhát o nedávných událostech, ale o něčem se prostě rozhodla nemluvit.

„Nemysli si. že ti to projde tak snadno a že nebudeš muset vysvětlovat, jak skončili Kolnarští, čumáčku,“ řekl škodolibě Niall. Podpíral zeď mimo záběr jediné kamery, již spustila při hovoru s komodorem. „A předvedu se jako pořádný hrdina?“

„Jak jinak? Nenechám tě spustit do hrobu bez všech náležitých

poct. A na Ravelu jsi dělal přesně to, cos měl. Nelezl jsi na oči.“

„Zřejmě ne dost dobře,“ zazubil se Niall se zdviženým prstem.

„Pokud narážíš na tu Helvaninu překvapivou poznámku, zapomeň na ni. Prostě to uhodla, když věděla, že někde musím mít sval.“

„Zнала mé jméno.“

„Třeba umí mluvit s mrtvými. A ty jsi mrtvý. Můžeš zůstat schovaný?“

„A proč? Nechat si ujít vlastní funus? Jak to po mně můžeš chtít?“ V hrůze se chytil za srdce.

Rozesmála se. „Měla jsem tušit, že na mě vytáhneš Toma Sawyera.“

Také se zasmál. „Proč ne, když jsi mi dala možnost dívat se? Vždycky jsem chtěl slyšet, co si o mně lidi myslí.“

„Na pohřbu nic upřímného neuslyšíš. O mrtvých jen dobře, vždyť víš. Navíc nechci, aby se psychové vrtali v mých synapsích, protože jsem zbastlila tvůj program.“

„Nikdo mě neuvidí, miláčku, za to ti ručím.“

Chtěla jeho program vymazat, až dorazí na Regulus, i petabyty, v nichž byl uložen. Ted' si to rozmyslela. Měl právo obřad vidět, od průvodu s márami přes leteckou akrobacii atmosférických letounů a salvy z ručnic až po neměnné rekviem za úctyhodné zesnulé. Tentokrát netruchlila nad náhlou a zbytečnou smrtí milovaného společníka: oslavovala dlouhý a plodný život drahého přítele, na kterého nikdy nezapomene.

Když si funebráci přišli pro tělesnou schránku, stáze v rakvi nahradila tu, jež chránila jeho tělo cestou domů. Regulští potentáti nastoupili v plné síle, od současného administrativního tajemníka Ústředních světů s celou suitou rádců v parádních uniformách přes guvernérku planety v elegantních černých šatech a módním kloboučku až po sbírku vojáků od nejrůznějších zbraní, přítomné svaly a všechny učně. Obřad byl dlouhý právě akorát. Ještě chvíli a málem by uvěřila chvalozpěvům na zesnulého, byt' ten seděl v křesle pilota a sledoval podívanou navýsost spokojen. Pohled na něj byl z celého pohřbu nejlepší.

„Tohle bych si nenechal ujít za celou mlhovinu Koňské hlavy,

kam jsme se nikdy nedostali,“ zvolal několikrát. Helva zaparkovala na místě, kde nebylo do kajuty vidět ze země ani z tribuny pro hodnotáře, mohl se tedy radovat z výhledu a podle chuti vzpomínat nebo vtipkovat.

Jako už jednou, a jak se od ní čekalo, nechala nebesa zaznít ostrými tóny večerky za mrtvé. Tentokrát ale zpívala vítězně a jakmile nad hřbitovem a skloněnými hlavami dozněl poslední tón, smazala Niallův holografický program.

Nechali ji na pokoji, dokud se jí samota nezačala zajídat. Měla si Nialla nechat ještě pár dní, ale když přijde čas něco skončit, jako Niallův pohřeb, nelze otálet. Tehdy se spojila se štábem.

„XH-834 žádá nový sval,“ ohlásila se, „a měli byste mi zařídit výslech ohledně událostí na Ravelu. Chci vypovídat do záznamů. Také chci poslat zprávu nejvyšší priority do kláštera Mariánského kruhu na Veze III, že Ravel potřebuje novou hlídkovou družici. Tu starou Kolnarští sestřelili.“

„Nový sval?“ ujistila se žena na štábu. Když se představila XH-834, nedocvaklo jí, kdo volá.

„Ano, nový sval.“ Helva zopakovala i ostatní požadavky. „Máte to? Skvěle. Urychleně všechno vyříd'te. A až vyrozumíte kasárna svalů, že jsem volná, pošlete mi sem všechny volné mise pro mozkové lodi s mými zkušenostmi.“

„Ano, prosím, XH-834, ano, samozřejmě.“ V nastalé pauze Helva slyšela jen vzrušená slova, useknutá příliš rychle, než aby stačila zachytit smysl vět. Moment překvapení znamená vždycky výhodu.

Když kasárna svalů vyvrhla davy lidí v různých stádiích neupravenosti, rozesmála se škodolibou radostí. Připomnělo jí to, jak k ní kdysi podobní mladí muži a ženy také utíkali, všichni rozhodnutí vyhrát hlavní cenu a dorazit na palubu jako první.

Ještě tak docela nedoběhli k rampě, když zahlédla rozostřený tvar. Obrisy se rozplývaly v mlze, ale byl to Niall Parollan, došel k ní a naposledy položil tvář na krycí panel. „Ne abys toho dalšího oplakávala víc než mě, co, miláčku?“ Otočil se, obrys začal mizet. „A jestli někdy použiješ tu Sorgovu protézu s někým jiným, zabiju ho! Jasný?“

Měla dojem, že když odplul k přednímu monitoru místo k průlezu, něco zamumlala. Jakmile zvenku zazněl dusot svalů, naposledy jí zamával a vplynul do jejího kovového já...

„Mohu vstoupit na palubu, madam?“ zeptal se udýchaný hlas.

přeložil Robert Tschorn